

1. ผู้สอนเลือกใช้ตัวอย่างคำที่เหมาะสมกับระดับช่วงวัยของผู้เรียน และผู้เรียนน่าจะมีโอกาสได้ใช้คำดังกล่าวในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงการออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้ตรงกับสิ่งที่ต้องการ นอกจากนี้ ผู้สอนยังเลือกคำที่มีตัวสะกดใกล้เคียงกัน แต่อ่านออกเสียงต่างกัน มาเป็นคลังคำศัพท์ในกิจกรรมด้วย จึงทำให้ผู้เรียนต้องสังเกตลักษณะของคำควบกล้ำ ผ่านการสะกดคำ หรือออกเสียงคำก่อน แล้วจึงจัดกลุ่มตาม

เกณฑ์ที่กำหนด จึงเป็นไปได้ว่า การออกแบบกิจกรรมลักษณะนี้น่าจะส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. ความท้าทายประการสำคัญสำหรับการเรียนการสอนตามกิจกรรมที่ผู้สอนออกแบบ ในระดับชั้นประถมศึกษาคือ การจัดกลุ่มของคำศัพท์ที่มีความใกล้เคียงกันมาอยู่กลุ่มเดียวกัน แล้วจึงอธิบายลักษณะร่วมของกลุ่มนั้น ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องวิเคราะห์ลักษณะร่วม และอธิบายออกมาเป็นภาษาพูด ผ่านการตอบคำถามของผู้สอนที่ได้กำหนดประเด็นดังกล่าว มาเป็นคำถามสำคัญสำหรับการวิเคราะห์ตัวอย่างคำศัพท์ที่เตรียมไว้ หากผู้สอนไม่นำเสนอคำถามสำคัญ ผู้เรียนอาจจะไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ตรงตามประเด็นที่ครูคาดหวังได้

กล่าวโดยสรุป วิธีสอนแบบอุปนัยที่ผู้สอนนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับบทเรียนที่สอน และลักษณะการเรียนรู้ของผู้สอน อีกครั้งยังใช้กระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ ฝึกทักษะการสังเกต การจัดกระทำข้อมูล ได้อย่างเป็นรูปธรรมอีกด้วย